

Paul Verlain
Hlas rohu

Hlas rohu hořekuje do lesů
hořem, jež, zdá se, sirotčí žal předčí,
jež, bloudíc větrem v předsmrtné křeči,
jde zemřít na úpatí útesu.

Duch vlka lká v tom hlasu bez hlesu.
vzplál v slunci hasnoucím, jež, zdá se, větší,
půl hranou agónií závist léčí,
což uchvátí až za práh úděsu.

Snad aby měl ten vzlyk smrt měkčí, snazší,
v chuchvalcích cupaniny sníh se snáší
z oblohy, která v krvi zhasíná.

Vzduch vzdechem podzimu je spíš, tak voní
po něže onen večer monotónní,
s nímž lenivě se mazlí krajina.

(Sb. *Slova na strunách*. Praha: ČS 1968, s. 97)